

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 września 2015 r.

sprawy **D. S. i Ł. K.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i 64 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 września 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w C.

z dnia 26 lipca 2013 r.

oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanych w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego Ł. K. w kasacji **zarzucił** rażące naruszenia prawa procesowego wyrażające się w obrazie przepisów:

art. 433 § 1 k.p.k. przez niepełne odniesienie się do treści złożonej apelacji w zakresie podnoszonych przez obrońcę Ł. K., to jest brak wszechstronnego rozważenia treści materiału dowodowego pochodzącego od J. A., O. K. oraz K. A.

art. 435 k.p.k. poprzez nie uchylenie w ramach rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji rozstrzygnięć dotyczących Ł. K. w sytuacji, gdy jest nielogicznym przyjęcie popełnienia przez niego przestępstw w postaci udziału w grupie

przestępczej oraz przestępstw dotyczących zbycia przez oskarżonego narkotyków w sytuacji gdy sąd drugiej instancji zakwestionował zebrany w sprawie materiał dowodowy w stosunku do czynów zarzucanych: P. K., T. B., W. B., D.Z., J. K.,

art. 437 k.p.k. poprzez dowolne i pozbawione logiki pozostawienie w mocy jedynie części wyroku sądu pierwszej instancji i nie uchylenie wyroku co do czynów zarzucanych Ł. K., w sytuacji gdy dowody dotyczące ustalenia popełnienia wskazanych czynów zostały przez sąd drugiej instancji zakwestionowane w stosunku do czynów zarzucanych P. K., T. B., W. B., D. Z., J.K.,

art. 626 k.p.k. poprzez nieorzeczenie o kosztach postępowania i skierowaniu sprawy do sądu pierwszej instancji w celu oceny kosztów postępowania w sytuacji, gdy koszty postępowania powinny zostać ocenione przez sąd badający sprawę odłożył jeden z ciężarów związanych z orzeczeniem kary na przyszłość do ponownego I postępowania przed sądem pierwszej instancji.

art. 457 k.p.k. poprzez przyjęcie, w treści uzasadnienia sporządzonego przez Sąd Apelacyjny odmiennego znaczenia tych samych dowodów na płaszczyźnie jednego dokumentu, uzasadnienia wyroku.

Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 258 k.k. poprzez uznanie, przez sąd drugiej instancji, że na płaszczyźnie zebranych w sprawie dowodów możliwe jest dokonanie wskazanego czynu bez współdziałania z innymi osobami oraz bez woli popełnienia czynów przestępnych, podczas gdy znamię przedmiotowe wskazanego przepisu wskazuje na wspólne dążenie przez kilka osób poprzez współpracę do osiągnięcia celów przestępnych, tym bardziej w sytuacji gdy w stosunku do P. K. mającego zarzut kwalifikowany związany a kierowaniem grupą przestępczą oparty na treści normy zawartej w art. 258 § 3 k.k. Sąd zdecydował się na powtórzenie postępowania, i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego Ł. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja nie jest tzw. zwykłym środkiem odwoławczym lecz środkiem nadzwyczajnym. Oznacza to, że o ile zwykły środek odwoławczy służy od nieprawomocnego orzeczenia sądu, to kasacja przysługuje stronie od wyroków sądu odwoławczego, czyli rozstrzygnięć prawomocnych. Znacząco zawężone, w stosunku do zwykłych środków odwoławczych, są podstawy kasacji, gdyż można ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub **innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego**. Niedopuszczalne w trybie kasacji jest podnoszenie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, czy niewspółmierności kary. Użyte w art. 523 k.p.k. pojęcie „rażące naruszenie prawa” oznacza naruszenie przepisu mające znaczenie dla prawidłowego rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy. Natomiast o istotnym wpływie „rażącego naruszenia prawa” na treść zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można zaś mówić jedynie wtedy, gdy jest możliwe wykazane, że kwestionowany wyrok sądu odwoławczego byłby odmienny od tego, który został wydany w sprawie.

Patrząc z tej perspektywy na kasację obrońcy skazanego Ł. K., oraz odnosząc się do postawionych w niej zarzutów należy stwierdzić co następuje.

Odnośnie zarzutu obrazy art. 433 § 1 k.p.k.

Zarzut jest oczywiście bezzasadny. Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego, głosił iż sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. W realiach sprawy zupełnie gołostówny jest zarzut, że Sąd Apelacyjny rozpoznał apelację obrońcy Ł. K. z naruszeniem tego przepisu, gdyż sprawa została rozpoznana zgodnie z regułami postępowania apelacyjnego.

Równie bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 435 k.p.k.

Przepis art. 435 k.p.k. pozwala na wyjście poza podmiotowe granice apelacji wówczas, gdy te same względy, które spowodowały uchylenie wyroku w stosunku do współoskarżonego, który wniósł środek odwoławczy, przemawiają za

uchyleniem wyroku także na rzecz tego, który w ogóle środka nie wnosił lub wniość go określając inne granice zaskarżenia. Wyrażenie „te same względy” zawarte w art. 435 k.p.k. interpretować należy ściśle. To samo zatem literalnie uchybienie dotyczyć powinno pozostałych współoskarzonych. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie nie można mówić o tożsamości stwierdzonego przez Sąd Apelacyjny uchybienia co do ustalenia zakresu odpowiedzialności karnej P. K., T. B., W. B., D. Z., J. K., a przypisaną Ł. K. odpowiedzialnością karną za popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., oraz z art. 258 § 1 k.k. Jak trafnie stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny, cyt. „ustalony przez Sąd I instancji sposób jego działania, polegający na cyklicznym i zorganizowanym przekazywaniu przy udziale innych stałych osób narkotyków do odbiorców będących pozbawionymi wolności i to w takich ilościach, które świadczyły o tym, że środki te będą podlegały dalszej dystrybucji wśród osadzonych w pełni realizuje znamiona art. 258 § 1 k.k. Dotyczy to zarówno ilości osób współdziałających w ramach grupy, ich wzajemnego powiązania funkcjami, jakie spełniały i celu, jakim był nielegalny transfer środków odurzających oraz substancji psychotropowych na teren Aresztu Śledczego w C.”

Bezasadny jest też zarzut obrazy art. 437 k.p.k. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny przekonywująco wykazał dlaczego nie uznał za zasadne zarzuty z apelacji obrońcy Ł. K., a w takim razie wydane przez ten sąd orzeczenie nie może naruszać przepisu art. 437 k.p.k. Doszłoby do tego wówczas gdyby np. sąd odwoławczy podawał, iż zebrane dowody nakazują zmianę zaskarżonego orzeczenia, a mimo to utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zupełnie niezrozumiały, w realiach sprawy, jest zarzut obrazy przepisu art. 626 k.p.k. Ten przepis liczy trzy paragrafy. Skarżący bliżej nie uzasadnia w czym dopatruje się obrazy tego przepisu. Podjęta przez Sąd Apelacyjny decyzja co do zakresu obciążenia skazanego Ł. K. wydatkami postępowania jest rozstrzygnięciem na korzyść tego skazanego.

Oдноśnie zarzutu obrazy art. 457 k.p.k. Ten zarzut kasacji jest oczywiście bezasadny. Jest logicznym niepodobieństwem, aby treść dokumentu sporządzonego, po ogłoszeniu wyroku, czyli uzasadnienia, mogła w jakikolwiek sposób wpłynąć na treść ogłoszonego wcześniej wyroku.

Zarzut z kasacji obraży przepisu art. 258 k.k., jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a taki zarzut, jak to wyżej wskazano, nie może być skutecznie podniesiony w postępowaniu kasacyjnym.

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

kc